

«δπου ξαδέρφοι κι' αδέρφοι με μνήμα και με στήλη
«θάν τὸν στολίζουν» τί πρεσβύδι ἀφ' ἑνὶ τῶν.

[νεκρῶνε.]

Εἶπε· καὶ τῶν θεῶν κι' ἀντρῶν τὴν ἄκουσε ὁ
πατέρας.

Καὶ ματωμένες ἐδρεχε κατὰ τὴ γῆς ψυχάλας
τιμῶντας τὸν καλὸ τ' ἡ γῆ, ποῦταν στῆς Τριῆς τοῦς

[κάμπους]

νὰν τοῦ σφαχτεῖ ἀπ' τὸν Πάτροκλον· ἀλλὰ ἀπ' τὴν

[πατρίδα]

Κι' ἐκείνοι οἱ διό σ' αὐτῶν με τ' ἄρματα στὰ χέρια,
τότ' ὁ ἀφέντης Πάτροκλος τὸν κοσμοξακουσμένο
Θρασύδημον, ποῦ παραγῆς τοῦ Σαρπηδοῦ 'ταν ἄξιος,
χτυπαίει στὴ ρίζα τῆς κοιλιᾶς καὶ τὴ ζωὴ τοῦ κόβει.
Κι' ὁ Σαρπηδὸς με τὸ λαμπρὸ κοντάρι δὲν τὸν ἵδρε
κατόπι ὀρμώντας, καὶ βαρεῖ δεξιά στὸν ὦμον τ' ἀπὶ
τ' ἀποξινό, τὸν Πηλέδαο, ποῦ μ' ὕγκρας ξεψυχῶντας,
κι' ἐπεσε χάμου βροντερὰ καὶ πέταξε ἡ ψυχὴ του
Χώρισαν τ' ἄλλα διό—ὁ ζυγὸς τοῦς ἐτριξε—τὰ γέμια
μπερδέφτηκαν, τί κι' ἵππωνταν τ' ἀποξινό στὶς σκόνες.
Σ' ἀφ' ὅτ' ὅμως βρῆκε ἐφ' ἑνὶς γιαιτρὴν ὁ ἄξιος Ἀφτομέδους·
δὲν τὰχασε, μὲν σέρονοντας ἀπ' τὸ παχὺ μερί του
τὴν κάμα, τρέχει τὰ λουριά καὶ κοβει τοῦ Πηλέδαο,
κι' ἐτοῖ τ' ἀλόγατα ἐσάξαν καὶ μπῆκαν στὰ λουριά

[τοῦς.]

Συνὰ τότ' ὄρμησαν οἱ διό μ' ἀμάχη ψυχολάγα.
Κι' ὁ Σαρπηδὸς ἀστόχνησε με τὸ λαμπρὸ ὄπλο πάλι,
τὴ μύτη ἀπάνου πέρασε ἀπ' τὸ ζερβὸ τὸν ὄμο
δίχως νὰ βρεῖ. Κατόπι ὄρμη με τὸ χαλκὸ ὁ Πάτροκλος
ποῦ ἐτοῖ τοῦ κάκου τ' ὄπλο τοῦ δὲν πῆδησε ἀπ' τὸ

χέρι,

μὲν μπῆκε ἐκεῖ ποῦ τὴν καρδιά τὴν κλειδὸν τὰ
σπλάχνα γύρω.

Σὺν ἔλατο ἡ βελανιδιὰ θωριάστηκε ἡ σὰ λέβηκα
χοντρή, ποῦ κόβει ὁ μῆστορης στὰ ὄρη με τοικοῦρι
νιοτρόχιστο ἐτοιμάζοντας τὸν καρδιῶν ξύλα·
ἐτοῖ στρωμένος κατὰ γῆς σ' ἄττα μπροστὰ κι' ἀμάξι
μούγκριζε νυχουθῆγγοντας τὸ ματωμένο χῶμα.

Τότ' ὁ λεδέντης Πάτροκλος τὴν βάζει τὸ ποδάρι
στὰ στήθια ἀπάνου, κι' ἔσυρε τὸ χαλκωμένο φράξο
ἀπ' τὸ κορμὶ καὶ βγήκε ἐφ' ἑνὶς στόκος μαζί καὶ

[σπλάχνα.]

Δὲ στέκουν τότες, μὲν σκορποῦν κι' οἱ δυνατόι
[Δυνάστες]

ἄλλοι, σὺν εἶδαν κι' ἐπεσε στὴ μάχη ὁ βασιλιάς τοῦς·
κι' ἄρποῦν τὰ ὄπλα οἱ Δαναοὶ ἀπ' τοῦ νεκροῦ τοῦς

[ὄμους]

ὀχτιδοδόλα χάλκινα, ποῦ σ' ἕνα διό συντρεφούς
τάδωκε τοῦ Μενόιτη ὁ γιὸς νὰν τοῦ τὰ πᾶν στὰ πλοῖα.

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΑΣ

Γιάνκος. Πατέρα, ἐγὼ μπορῶ νὰ κάνω κάτι ποῦ δὲν
μπορεῖς ἐσύ.

Πατέρας. Τί; Γιὰ νὰ δοῦμε;

Γιάνκος. Νὰ μεγαλώσω.

σοῦμε ἕνα σωρὸ λόγια ἀκατανόητα γι' αὐτόν, θὰ περιτρι-
ζόμαστε νὰ τοῦ ποῦμε τόσο μόνο, ὅτι ὑπάρχουν κι' ἄλλοι,
τρόποι, γιὰ νὰ ποδεῖται ἡ «ἡμερησία περιστροφικὴ» καὶ
νὰ ποστομῶθεῖ καθε Μακράκης καὶ Κοντάκης, χρειάζεται
ὅμως, γιὰ νὰ τοῦς καλονοιώσει κανεῖς, νὰ ἔχει λίγη φυ-
σικὴ καὶ μηχανικὴ—καὶ γι' αὐτὸ τοῦς ἀφίνουμε. Ἀλλὰ,
εἰποῖ τις ἄν, δὲν πειράζει δὲ καὶ τόσο πολὺ, ἂν δὲν εἴ-
ναι γιὰ τὸν καθένα οἱ ὀχτὼ ἀπόδειξεις. Ἄν δὲν τις κατα-
λάβει ὁ ἀπλὸς ὁ ἄνθρωπος—ὁ λαὸς—ὡς τις παραλείψει θὰ
τις καταλάβουν ὅμως ἄνθρωποι ἀναπτυγμένοι. Καὶ δὲν
εἶναι ἀπεναντίας προτέρημα τοῦ βιβλίου νὰ εἶναι μεγαλῆ-
τερο τὸν κύκλο τῶν ἀναγνωστῶν του, καὶ τὸ βρίσκει καλὸ
πρῶμα, νὰ εἶναι χρήσιμο σὲ περισσύτερο κόσμον, νὰ μπο-
ρεῖ ὁ καθένας κάποια ὠφέλεια νὰ βγάλει, κ' ἐπειδὴ μετὰ τὴ
μύτη ἀκούει τις μυρουδιὰς, πιστεύει ὅτι κάνουν ἀσκήμα
οἱ γέροι, οἱ κοντόθωροι, καὶ μερικοὶ κοντόμυθοι νταν-
τῆδες νὰ στερεώνουνε σ' αὐτὴ τὰ ματογιάλια τοῦς;

Πρῶτα πρῶτα ἔτσι γενικὰ ποῦ εἶναι γραμμένες οἱ ὀχ-
τὼ αὐτὲς ἀπόδειξεις δὲν εἶναι νὰ τις διαβάσει καὶ νὰ ὠφε-
ληθεῖ κανεῖς, οὐδέ τὸ ἀναγνώστης ἀπὸ ἐξίσου ἀπέχων κ.τ.λ.
Γιατὶ ἂν αὐτὸς εἶναι σὲ θέτη νὰ καταλάβει, ἂς ποῦμε τὴν
ἐχτή ἀπόδειξη, ποῦ λέει γιὰ τὸ σμήκος τῆς ἐκκρεμοῦς
πάλι τίποτα δὲν θὰ καταλάβει ἂν δὲ τοῦ πειρὸ πρῶτα δυὸ
λόγια γιὰ τὸ «ἐντατη» τοῦς νόμους τῶν «αἰωρήσεων» τοῦς
τὴν «ἐπιτάχυνση» τῆς βαρύτητος τῇ σχέσει τῆς μετὰ τὴν

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ :
Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ Ἑξο-
τερικὸ Φρ. 10

10 λεπτὰ τὸ κάθε φύλλο 10

ΠΟΥΛΕΤΑΙ : Στὰ κιόσκια τῆς Πλατείας
Συντάγματος, Ὁμονοίας, Ὑπουργείου Ὁ
κονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιοδρόμου (Ὁ-
φθαλμιατρειῶν) Σταθμοῦ ὑπογείου Σιδηρο-
δρομοῦ (Ὁμονοία) στὸ καπνοπωλεῖο Σαρρή
(Πλατεία Στουρνάρα, Ἑξάρχεια) καὶ στὸ
βιβλιοπωλεῖο «Ἑστίας» Γ. Κολάρου.

Ἡ συνδρομὴ του πληρώνεται μπροστὰ
κ' εἶναι γιὰ ἕνα χρόνον πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΠΡΩΙ

Δυὸ τρεῖς πατριῶτες τ' ἀποφάσισαν ἀπρομε-
λετήτως καὶ ἐν βρασμῷ πατριωτικῆς ὁρμῆς
νὰ κάσουν μνημόσυνο στὸν Παλαιολόγο. Κα-
νένας δὲν τοῦς ἐμπόδισε, καὶ τῶκαναν Πῆγαν
μερικοὶ στὸ Νεκροταφεῖο, στήθηκαν γύρω σ'
ἕνα δίσκο με κόλλυβα, δάκρυσαν—τὸ ξέρετε
δὲ πόσο φτηνὰ εἶναι τὰ πατριωτικὰ δάκρυα!
—παρακάλεσαν τὸν Ὑψιστὸ ν' ἀναπάσῃ τὴν
ψυχὴν του, κ' ἐγύρισαν σπίτια τοῦς μετὰ τὴ
συνειδησὴν ἀναλημένη πὼς ξεπλήρωσαν ἕνα
μεγάλον καθῆκον γιὰ τὴν Πατρίδα τοῦς.

Ὁρῶντα δὲ αὐτὰ καὶ ἀρμονικώτατα. Ποιὸς
τ' ἀρνίεται; Νὰ βουδαιοῦν ἐκεῖνοι ποῦ θέ-
λουν νὰ ποῦν πὼς τέτοια πράγματα ὅν πρέπει
νὰ γίνονται καὶ ποῦ τολμοῦνε, οἱ προδότες,
τέτοια σοβαρότητα ἔργα νὰ τὰ λένε μπασκαρ-
λίκια! Νὰ βουδαιοῦν! Μάλιστα! Ἀκοῦτε καὶ

ἀπεριστροφή τῆς γῆς» κι' ἄλλα τέτοια, δηλ. ἂν δὲν γρά-
φεις βιβλίο ὄχι πιά γιὰ τὸ λαὸ, ἀλλὰ γι' ἄλλον, ὀρισμένο
πάντοτε, κύκλον ἀναγνωστῶν. Ἐπειτα εἶναι λάθος, ἀποτέ-
λεσμα κι' αὐτὸ τῆς ἀπρσιῆς μας ποῦ μετὰ κοπνάζει καθε
τόσο ὁ κ. Ψυχάρης, νὰ νομίζουμε πὼς δὲν πειράζει, ἂν
φορτώνουμε ἕνα βιβλίο μετὰ πράγματα ὄχι ἀνάλογα καὶ ται-
ριαστὰ μετὰ τὴν ἀνάπτυξη, μετὰ τῆς γνώσεως τῶν ἀνθρώπων
ποῦ ζητᾶμε νὰ τὸ διαβάσουν, εἴτε γιὰ νὰ φανοῦμε σοφοί,
εἴτε γιὰ νὰ τὸ κάνουμε τέλειον—κατὰ τὴν ιδέα μας—,
καθὼς δὲ τὸ βλέπει κανεῖς μετὰ τὰ διδαχτικὰ μας τὰ βιβλία,
ὅπου ἕνα σωρὸ περιττὰ πράγματα γράφονται μόνο καὶ μόνο
γιὰ νὰ δείξει τὴν σοφίαν τοῦ ὁ συγγραφέας. Ἀνθὺς κι' ἀπρο-
σεξία νὰ νομίζουμε, πὼς εἶναι τὸ ἴδιον ἕνα βιβλίο ποῦ τῆ-
χει ὅλα σύμμετρα κι' ἁρμονικὰ μετὰ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ ἀνα-
γνώστη του, ὅπου ὁ ἀναγνώστης δὲν παραλείπει τίποτα,
ποῦ τὸ διαβάσει ὅλο, ἄλλα μέρη εὐκολώτερα κι' ἄλλα δυ-
σκολώτερα καταλαβαίνοντας, κ' ἕνα βιβλίο ἀπὸ τὴν ἄλλη,
ποῦ ἀναγκάζεται ὁ ἀναγνώστης στὸ διάβασμα νὰ πηδαίει
ἀφήνοντας κεφάλαια καὶ παραγράφους, ἐπειδὴ βρίσκει πρῶ-
ματα ποῦ τοῦ εἶναι ἀδύνατον ἀπὸ τὴν ἀνάπτυξή του, ἀπ'
ὅσα εἶναι φυσικὸ νὰ ξέρει ἢ σωστότερα νὰ μὴν ξέρει, νὰ τὰ
καταλάβει. Τὸ πρῶτον βιβλίο τὸν ἱκανοποιεῖ καὶ τὸν εὐχα-
ριστεῖ, ἐνὺ τὸ ἄλλο ὄχι μόνον δὲν τὸν εὐχαριστεῖ, ἀλλὰ καὶ
τόνε συνηθίζει στὸ μπόστιχο διάβασμα.

Τί λέτε; Μιὰ φορὰ ποῦ ἀρχίσαμε τὸ ταξίδι τὸ ὕρ α-

νὰ σαλπρίζουν πὼς τὸ μνημόσυνο στὸν Πα-
λαιολόγο ἡ ἔπρεπε νὰ γίνῃ Πανελλήνιο, ἐπι-
δελτικώτατο, μεγαλοπρεπέστατο, ἢ νὰ μὴ γί-
νῃ καθόλου!

Δὲν ντρέπονται καὶ λιγάκι νὰ ξεστομίζουν
τέτοιες ἀνοησίες; Δικαίωμα τῶν πατριωτῶν
εἶναι νὰ κάνουν μνημόσυνο σήμερον στὸν Πα-
λαιολόγο, αὐριο στὸ Κόδρω καὶ μεθαύριο στὸν
Ἀχιλλέα ἢ στὸν Αἰντα. Ποιὸς θὰ τοῦς ἐμ-
ποδίσῃ; Ἡ λογικὴ; Μὰ ποῦ νὰ τρέξουν νὰ
τὴν βροῦνε τὴν κυρά αὐτὴ, ποῦ ἀπὸ χρόνια
καὶ ζαμίνια τώρα μᾶς ἀφύσσε γιὰ χωρὶς νὰ
μᾶς ἀφύσῃ καὶ τὸ κατατόπι της; Μήπως εἴ-
χατε τὴν ἀπαίτησιν νὰ τοῦς ἐμποδίσῃ ἡ Κυ-
βέρνησις; Καλὲ, τί εἶν' αὐτὰ ποῦ λέτε; Ἄλ-
λη ἐννοία δὲν ἔχει ἡ Κυβέρνησις παρὰ νὰ χά-
νεται μετὰ ψιλολογήματα.

Ἐδῶ στὸν τόπον μας ὁ καθένας εἶναι λεύ-
τερος νὰ κάνῃ τὸ κέφι του.

Θέλει κανεῖ μνημόσυνο στὸν Παλαιολόγο,
θέλει κανεῖ καὶ πόλεμον. Κανενὸς λογαρια-
σμοῦ δὲν θὰ δώσῃ, ἀφοῦ κανένας δὲν θὰ τοῦ
ζητήσῃ λογαριασμό. Ἐλευθέρᾳ Κέρκυρα, σοῦ
λέει ἄλλος. Τί νὰ κάθεται νὰ πανοκεφαλᾷς
γιὰ κάθε ψυλλοπήθημα;

ΔΙΑΒΑΣΑΤΕ

τὴν «Πρωία» τῆς περασμένης Πρασκουῆς, 28 τοῦ
Μαῖ; Ὁχι; Μὰ τότε, βλογημένοι, χάσατε ἕνα γλέντι
περίφημον. Ὁ Πάτερ-Μιστριώτης σχολιάζοντας τις ἀ-
νοησίας τοῦ «Ἑμπρές» γιὰ τὸ δίσκο ποῦ κατὰγγελε
στὸ Νεκροταφεῖον τὴν καθολικὴ καὶ «ἀνθελληνικὴ»
προπαγάνδα τῆς Πόλεως (θυμηθῆτε καίνα ποῦ γράφηκε
στὸ 97 φύλλο γιὰ τοῦς φιλελλήνες φλόρους τοῦ Κον-
τοσακλί), λέει τοῦ κόσμου τις ἀνοησίες, ἀναμασσώντας
τις ἀγαπημένες του προδοσίας καὶ τοῦς ἄλλους ἄχε-
ρένιους φαπλαταρισμούς του.

Ὁ Πάτερ-Μιστριώτης, στὸ περίφημον αὐτὸ ἀρθρον τοῦ
μιλάει καὶ γιὰ τὸ «Νουμάς»... Ἀλλὰ ποῖον ἄρξ γε
ἐννοεῖ (ὁ δίσκος δηλ.) δημοσιογραφικὸν ὄργανον, ὅπερ
ἐξυπηρετεῖ τὴν προπαγάνδαν; Ἰσως ἡδυνάττω τις νὰ
ἐπίδῃ εἰς τὴν «Νουμάν». Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἐφημερίς
αὕτη δὲν ἀναγινώσκειται ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ
λαοῦ, πιθανώτερον πιστεύεται, ὅτι ἐνεδεικνύετο ἐφημερίς
τις (ἡ «Ἑστία»), ἥτις γράφεται ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις
καθηγητοῦ τινος τοῦ Πανεπιστημίου κτλ..

Τὴν πετριά τοῦ ὁ ἄνθρωπος. Ὁχι γιὰ τὸ «Νου-
μάς», ποῦ μπορεῖ νὰ μὴ διαβάζεται ὑπὸ τοῦ δελτηγικῶν
νικοῦ λαοῦ, ποῦ διαβάζει τὴν «Πρωίαν» καὶ τὸν ἐξυ-
μενεῖ γιὰ σὸ φὸ καθηγητὴ, μὰ γιὰ τὴν «Ἑστίαν» ποῦ
θαρεῖ (μπορεῖ καὶ νὰ μὴ τὸ θαρρῇ, μὰ νὰ τὸ λέῃ

ν ο ὕ δὲ θάτανε καλὸ νὰ μὴν τίφισον' ἔτσι στὴ μέση
χωρὶς νὰ ἴδωμε καμπόσα ἀπὸ τὰ θαυμάσια πράγματα
ποῦ τονε στολίζουν, χωρὶς νὰ φτάσωμε ἐπαγωγικὰ καὶ νὰ-
νακαλύψωμε δεύτεροι Νεώτερες ὄχι πτόν νόμον τῆς ἔλξεως,
ὅστις εἶναι τὰ οὐράνια σώματα ἀλλὰ τὸ πνεῦμα ὅπερ
διέπει τὸ βιβλίον, πνεῦμα ἥμισυ μεθοδικὸν καὶ μορφωτι-
κόν; Ἐκτυλίζετε, ὦ Νύκτες, τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου
«Οὐρανοῦ» (σελ. 35) καὶ εἰτε, ὅσοι δὲ βρίσκετε σωτὴ τὴ
λέξη ἐκτυλίγω γιὰ τις σελίδας τῶν βιβλίων, εὐφραμέτε
καὶ συλλογιστῆτε ὅτι στοῦ Εὐριπίδη τὴν ἐποχὴ τὰ βιβλία
ἀπὸ πάπυρον φτιασμένα εἶχαν σχῆμα κυλινδρικόν καὶ γιὰ
νὰ τὰ διαβάσουν τὰ ἐκτυλίγαν. Ἐκτυλίζετε λοιπὸν τὰς σε-
λίδας τοῦ βιβλίου τοῦ Οὐρανοῦ καὶ εἰτε φτασέτε τὴν σελίδα 44
σταματήστε: Ὁ μέγιστος ἀριθμὸς κηλίδων παρατηρεῖται,
ἀνὰ ἕνδεκα περίπου ἔτη... Ἐτὸ περιεργὸν εἶναι ὅτι καὶ ὁ
γῆινος μαγνητισμὸς καὶ τὸ πολικὸν σέλας ἔχουν περιοδικό-
τητα, ἀντιστοιχοῦσαν ἀκριβῶς πρὸς τὴν τῶν ἡλιακῶν κη-
λίδων. Δὲν εἶναι ὅμως πολὺ πῶς περίεργον νὰ συναντᾷ
κανεῖς τέτοια πράγματα σὲ βιβλίο γραμμένο γιὰ τὸ λαὸ,
γιὰ τὸν πολὺ τὸν κόσμον; Ἄς τυλίζουμε τώρα τὸ βιβλίο
ὄχι ὅμως ὅλο. Ἄς σταθοῦμε στὴ σελίδα 15. «Ὅταν θέλω
νὰ σποῦ δάσω ἐν μνημεῖον, τὸν Παρθενῶνα, τοποθε-
τοῦμαι εἰς τρόπον ὥστε νὰ βλέπω τὸ σύνολον φωτιζόμενον
καταλλήλως» δὲν φαντάζομαι ὅτι ἐπισκεπτόμενος τὰ ὑπὸ
γεια θὰ ἐννοήσῃ τὸ μεγαλεῖον καὶ τὸ κάλλος τοῦ μνημεῖ-

για τους σκοπούς του τους πατριωτικούς πώς την διευθύνουν ο κ. Πολίτης και ο κ. Αχμπαρ, δυο άνθρωποι που έχουν χρόνια και χρόνια να πατήσουν στα γραπτά της «Εστίας» και να γράψουν λέξη σ' αυτή.

Κάθε φορά που θα γίνει λόγος για τους δημοτικούς, την «Εστία» θα βγάλει στη μέση και αυτό το όχι για κανένα άλλο λόγο, παρά για να βρήκε τους συναδέλφους του, καπηλικώτατα και άκονδρώτατα, δίχως την υπογραφή του, με με λιβέλλους σαν τον τελευταίο που δημοσίεψε στην «Πρωία».

Δεν ντρέπεται λίγο, γέρος άνθρωπος και να γίνεται τζωρτζίνια κάθε ώρα και στιγμή!

ΑΠΟ ΤΟ ΣΤΑΗ

μόνο ρεκλάμες και τίποτ' άλλο δεν περιμένουμε. Γι' αυτό κι εσείς θα γράψουμε, δεν θα τα γράψουμε γι' αυτόν, μα για κανένα άλλον, άνθρωπώτερο και αληθινότερο, ύπουρο της Παιδείας, που θάρρη καμιά μέρα και θα θελήσει να δουλέψει τίμια και λογικά.

Λοιπόν τον ύπουρο αυτόν θα τον παρακαλέσουμε, αν όχι να καταργήσει τις εξετάσεις, που δεν έχουν κανένα άλλο λόγο παρά την ρεκλάμα των δασκάλων και το ξεδάωμα των μαθητών, να τις συντομέψει τουλάχιστο, και να διατάξει να τελειώνουν πριν τελειώσει ο Μάης και πριν τελειώσουν τα καμήνα τα παιδιά από τη ζέστη και από την κακοζωή που κάνουν.

Δεν ξέρουμε τί θα μπορέσουν τα παιδιά να μάθουν τις δέκα είκοσι μέρες του Ιουνίου που τα κρατούν μακρινά μέσα στις στενόχωρες τις μονιές, που θ' έλουν να τις λένε σχολεία, μα που κάθε άλλο παρά σχολεία είναι, που τα λύνουν στο διάβα, που τα πεθαίνουν στα πόδια.

Πρέπει να βρεθεί ένας ύπουρος της Παιδείας που να χρίσει και το παιδί του να πάει απ' αυτή την άγρια κατάσταση, για να σωθεί και μετά. Αλλοιώς και δεν θα γίνει τίποτα, κι αν ακόμα πεθάνουν όλα του κόσμου τα παιδιά, όπως παθαίνουν και πεθαίνουν κάθε μέρα.

ΜΠΡΑΒΟ

Στο Έλεγκτικό Συνέδριο που δε θέλει να επικυρώσει τα έντάλματα για την έκτακτη σύνοδο των εθνικών χαραμοφαιών. Μπράβο του!

Θα τα πάρουν στο τέλος, αυτό το ξέρετε, μα επί τέλους μ' αυτό που κάνει τους αναγκάζει να εξευτελίζονται στα μάτια του κόσμου, μιλώντας από το βήμα της Βουλής για τον παρ' που τους καθυστερούν και για τις δυσκολίες που τους φέρνουν.

Φανταστείτε πόσο φουριέ είναι το πράμα, αφού κι ο κ. Βουδούρης, ο πατριωτικώτατος, αναγκάστηκε να μιλήσει και να κατακερυνώσει το Έλεγκτικό Συνέδριο! Μπράβο! Τι λένε και! Ο κ. Βουδούρης μιλάει!

ου. Τοιούτος είναι ο σκοπός της Αστρονομίας: να μάς καταστήσει γνωστών το Σύμπαν. Έδώ όμως ομολογώ ότι έχω τών ιδεών τον μίτον. Όταν έρτασα στη λέξη ημερίων, περίμενα πως θα διαβάσω παρακάτω, που θα εγινε και πάλι λογικό, αν και περιττό πάντοτε κ' εκείνο κι αυτό που υπάρχουν και όλα, ας και για να μελετήσω τις σελίδες του βιβλίου των Ουρανών, δεν πρέπει να μπω σ' α βουτηχτής μέσα στη θάλασσα, ούτε να φαντάζομαι πως όλα αυτά αστρονομικά βιβλία είναι ένα πράμα για να σπουδάσω 'Αστρονομία'. Εγώ τουλάχιστο δεν μπορώ να καταλάβω τι σχέση έχει η κατάλληλη θέση για τη σπουδή ενός ημερίου, με της Αστρονομίας το σκοπό, που είναι να μάς καταστήσει γνωστών το Σύμπαν. Άσε που όταν θέλω να σπουδάσω ένα ημερίο θα πάω και στα υπόγεια του, αν έχει. Τυλίξατε ακόμα μια σελίδα: και ανακαλύψετε ανέδειξαν την Αστρονομία την ευρύτεραν και θετικωτέρα των επιστημών, ενώ συγχρόνως είναι η ακριβέστερα όλων δηλ. η θετικωτέρα όλων. Τυλίξατε τώρα το βιβλίο όπου να φτάσετε στη σελίδα 32. «Το πολιτικόν έτος δεν κανονίζεται εκ της άκριβους περιφοράς της Γης περί τον Ήλιον, άλλ' εκ της φαινομένης, κατά την όποιαν επανέρχεται εις τό σημείον της Ισημερινάς. Κατ' έτος μία περιστροφική κίνησις του άξονος της Γης ήτις καλείται μετάπτωσις των Ισημερινών, και γίνεται πλήρης εντός 25 875 έτων, όπισθοδρομεί τα Ισημερινά σημεία κατά 20 λεπτά περίπου. Ένθενθεν δε

Μα κι ο κ. Σιμόπουλος, τί σου λέει, όταν έρω ναξ, απαντώντας στον Βουδούρη, πως κι αν πήραν τα μισά λεπτά οι βουλευτές, πριν ακόμα ψηφιστεί ο σχετικός νόμος από τη Βουλή, τα λεπτά διάταξε να τα δώσουν «υπό ιδίαν ευθύνην» του;

Ότι θα τα πληρώσει, μαθές, ο κ. Σιμόπουλος από την τσέπη του, αν δεν ψηφιστεί ο νόμος; Κάθε άλλο! Το υπό ιδίαν μου ευθύνην μεταφράζεται, στο: «Εγώ είμαι ύπουργός κ' εγώ θα διατάξω το Συνέδριο να επικυρώσει την απόζημίωση, κι αν ακόμα δε θελήσει να την παραδεχτεί η Βουλή».

Στην καμπούρα της Ψωρο-Κώστανας όλοι κάνουν τον γαλαντόμο!

ΑΜ' ΑΥΤΟΣ

ο καμήνος ο έθνομάρτυρας τί γίνεται; Άκόμα δεν κατόρθωσε ο τρομερός κ. Κορώνης με τα φλογερά του άρθρα να σηκώσει το λαό και να τον οδηγήσει στην Βασιλίσκη του Συγγρού, που σπάζει μέσα στα άνθηλα μπουντρούμια της ο πρόμαχος των δικαιωμάτων του λαού και των εθνικών συμφερόντων;

Άπελπισία! Άπελπισία! Μήνας κοντέβει να κλείσει, έφτακόσιες χιλιάδες άρθρα από τον κ. Καρώνη γραφτήκανε, κι όμως οι σιδερόπορτες της Βασιλίσκης δεν πέσανε ακόμα κι ο κ. Πετροπαυλόφσκης Γιάννης διευθύνει την έξωτερική πολιτική της Ελλάδας μέσ' από τα σιδερένια κάγκελα της κάμαρας του. Είναι ο λαός αυτός, ο κοιμισμένος, άξιος να χύ, τέτοιους έθνομάρτυρες;

Για τον κ. Κορώνη πάλι θέλουν να πουν πως τάρβα του είναι ένα είδος έναίσια διατριβή για τη φυλακή ή για το μέγαρο του Δρομοκαίτη.

Τέτοια πράγματα δεν μπορούμε να τα πιστέψουμε ποτέ αφού ο κ. Καρώνης περιφέρεται ανένόχλητα μέσα στην πόλη και στις στρώλες της «Εσπερινής».

— Πιόν και πιόν ύποψήφιος θα ψηφίσεις, ρε Κώστα, από τους 50;

— Δεν τους ξέρω καλά, ρε Γιάνη. Μα από το λίγο που βλέπω κι' άκούω, δοξάζω το Θεό, ρε Γιάνη, πως μοναχά τρεις τους μπορούν να βγούν.

Φραγκολεβαντίνοσ. Α. Κόιταζε, να εκεί ο Λαλές περνά. Πάμε να του μιλήσουμε.

Φραγκολ. Β. Προτιμώ όχι, Μαλώσαμε...

Φραγκολ. Α. Όχι δά! Και γιατί; Τι σου κανει;

Φραγκολ. Β. Ο άνόητος... μου δάνεισε 100 δραχμές.

όπισθοδρομούν και αί ώραι του έτους των όποιων ο κύκλος περιστρέφει εις ήμάς το πρακτικόν έτος κ.τ.λ. Αυτό λέγεται λαϊκό βιβλίο! Και σημειώστε ότι για i σ η μ ε ρ ι ν ά σ η μ ε i α δεν έγινε καθόλου πριν λόγος. Άλλά και να είχε γίνει τί με τούτο; Ταίριαζει σ' ένα βιβλίο γραμμένο «δι' όλους τους θέλοντας να φωτισθούν» (σελ. 14) να γράφει κανείς για τη μετάπτωση των Ισημερινών. Κ' αν το παραδεχτούμε επί τέλους ότι ταίριαζει, είναι σωστό έτσι γενικά και με δυο λόγια σκατ' έτος μία κ.τ.λ. να εκθέσουμε το ζήτημα; Άντα όχι ο λαός, όχι το παιδί, όχι ο έξιστος άπείρων αναγνώστης, άλλα όποιοσδήποτε αναγνώστης, αν δεν τ' άξρει, σίγουρα δε θα τα καταλάβει με τέτοιο τρόπον γραμμένα.

Το ταξίδι μας όμως παίρνει μάκρος, και καιρός, νομίζω πιά να γυρίσουμε στο «Ηλιοφέγγαρο» που κοντεύουμε να το ξεχάσουμε το καμήνο παραδομένοι καθώς είμαστε εις την των του Ούρανο περιέργων παρατήρησιν. 32 νούμερο είναι η σελίδα όπου εξίστημεν πρό της αμεταπτώσεως των Ισημερινών, κι αφού εδώ κάνουμε μια μικρή σύγκριση του «Ηλιοφέγγαρου» και τ' «Ούρανο» κι αφού ή αμετάπτωσις είναι «το Ούρανο» ασύγκριτο στολίδι, άς δούμε τι έχει το «Ηλιοφέγγαρο, όχι για τη μετάπτωση» —γι αυτή το είπαμε, δεν έχει τίποτα— αλλά τι έχει... στη σελίδα 32. Δε λέω, κάπως περίεργο είναι να συγκρίνει κανείς δυο βιβλία με τέτοιο τρόπο, παραβάλλοντα δηλ. μια σελίδα του ενός και μια του άλλου που έχουν το

METANOIA

Μετανιώσεις για καίνη την άπάτη
Κι' ήρθες μονάχη πάλι να με βρεις
Άπ' την παλιάν αγάπη σου γιομάτη
Ήρθες... και κάλλιο να μην είχ' έρθεις.

Και χωρίς λέξη μια να μου μιλήσεις
Στην άγκαλιά μου πέσεις, με φιλείς.
Και σου είπα εγώ, σταμάτα μην ξεχύσεις
Τη φλόγα που στά τηγνό σου κρατείς

Το μέτωπο μου ίδες το αλκακωμένο
Άπ' της άπάτης την άπελπισία
Το στόμα μου για ίδες το μολυσμένο
Άπό μιας άλλης τα νυπιά φιλιό.

ΑΔΥΝΑΜΙΑ

Φέρε το χέρι σου στο μέτωπό μου
Και διώξε τ' εναίρο το σκοτεινό,
Παντέρημο καταμεις το δρόμου
Μ' άπόριτες κι τί δε να γινώ;

Άπόψε κλαίω κι' άδύνατος γυρεύω
Δυο λόγια της καρδιάς σου να μου πής
Άπόστασια στο νού μου δεν πιστεύω
Έρρω τί μ' άρσις: μασοττατίς!

Της γνώσεως με κούρασε ή αλήθεια
Και των βιβλίων με κούρασε ή σπουδή,
Έλα και πές μου πάλι: παρανόμια
Δείξε μου πλάνας που δεν έχω ιδεί.

Άχ να πιστέψω, ακόμα πως γοργούνε
Σωθίες το μεσονύχτι το βαθύ
Πως μαγμένες κόρες καρτερούνε
Του βασιλιά τον τρίτο γιό ναρθή

Κι' ύστερα πές μου γέρνοντας σ' έμένα
Βραχνάς πως ήταν νύχτας σκοτεινής
Ότι άκουσα πως σ' άριθώνισαν στα έένα
Κι' άλλου γυναίκα θέλεις να γένης.

ΖΗΛΟΥΣΙΑ

Τα φώτα κίτρινίζανε και λυώναν
Μέσα στη σάλα που ξεφεγγε ή αύγη
Κι' έσέ τα λόγια σου μ' έκείνον δεν τελειώναν.
Τα χαμογέλια σου δεν είχανε σωθεί.

Και καί που από μιάν άκρη σε θεωρούσα
Ήρθε σιμά μια φίλη σου καλή
Νά μ' άρωτήξει ακόμα αν σ' αγαπούσα
Και να μου πη τι λές μ' αυτόν μαζύ.

Κι' έμ' έβουδο το στόμα μου άπομνησκει
Και μέσ' τη λυπημένη μου ψυχή
Έχει άποκάμει ή θλίψη και δε βρίσκει
Ένα παράπονο καν για να πη.

Πόλη

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΦΝΗΣ

Είσο νούμερο, θα όμολογήσατε όμως τουλάχιστον ότι δεν είναι τόσο περίεργο, όσο τα περίεργα τ' Ούρανο.

Άς άνοίξουμε λοιπόν—εδώ δε χωράει ξετύλιγμα, αφού πέρασε ή εποχή του Εύριπιδη, καθώς και της εποχής αυτής ή γλώσσα—ας άνοίξουμε λοιπόν το «Ηλιοφέγγαρο, στη σελίδα 32. Είν' εν από τα όμορφα μέρη του βιβλίου: Πως μπορούμε δίχως ύπολογισμούς, με μιάν άπλή παρατήρηση να πιστούμε ότι ο Ήλιος είναι σώμα πολύ μεγάλο. «Σας δίνω εδώ, μάς λέει ο συγγραφέας, μια ζουγραφιά (διαγρ. 8) που δίνει μαγεφτικά εικόνες του Ήλιου, σ' άβασίλει στην Μασσαλία... Και τα δυο άρτά βράδια (δηλ. στις 8 του Φλεβάρη και στις 10 του Όχτώβρη) ο Ήλιος βασιλεύει πίσω από το βουνό Κανιγκό στα Πυρηναία. Το βουνό είναι πολύ μακριά από τη Μασσαλία—ως 158 μίλια—μα είναι τόσο άψηλό, που σαν είναι καθαρός ο Ούρανός, ή κορφή του φαίνεται ξεάστερα άπάνου στην όψη του Ήλιου, όπως το βλέπετε μέσα στη ζουγραφιά. Ή θέα είναι πολύ όμορφη και μάς μαθαίνει και σπουδαίο μάθημα. Ο Ήλιος δηλ. είναι πιο μακριά από το βουνό, κι ως τόσο φαίνεται ξερόδαξα του βουνού, καθώς κι από πάνω. Έτσι μαθαίνουμε δι' ως λογαριασμούς πως ο Ήλιος είναι μεγαλύτερος από τ' άπάνω μέρος μεγάλου βουνού στα Πυρηναία.»

Άρκει.

ΛΥΚΟΣ ΑΥΤΟΛΥΚΟΣ